

Arrestatie.

Miami, September 2001

That's it. als ik in een Amerikaanse stad een winkel uitloop en twee mannen op me afkomen weet ik meteen dat het afgelopen is. Het spreekwoord "eigen schuld, dikke bult" schiet door me heen. Het tweetal behoort tot een FBI team dat is uitgerukt om me te arresteren op verdenking van het witwassen van geld. Ontkennen is zinloos. In mijn met windmolentjes bedrukte plastic tasje zit tweehonderdduizend dollar. Een glimlach van verbazing kan ik toch niet onderdrukken als ik gebogen over de warme motorkap van een "undercover" auto, correct en rustig wordt gefouilleerd. Ik tel minstens 6 undercover auto's, 4 politiewagens en twee jeeps met daarin agenten met honden. In totaal zo'n veertien agenten waaronder twee stoere dames. Iedereen is in het bezit van vuurwapens. Niet getrokken maar wel duidelijk zichtbaar. Een aantal straten is afgezet. Even later begrijp ik dat de twee heren die me tien minuten daarvoor netjes voor de winkel hebben afgezet, om de hoek van de straat ook zijn aangehouden. Al dit machtsvertoon en deze aandacht is dus niet voor mij alleen. Geboeid achter in een auto worden me door de "special agent in charge" mijn rechten voorgelezen. Deze man heeft bijna een compleet kantoor achter in zijn auto met aktetassen vol papierwerk. Nadat ik hem aangeef dat ik Engels spreek en dat ik begrijp wat mijn rechten zijn wordt me duidelijk gemaakt dat de persoon via wie we geld wit wassen een zogenaamde "confidential informant" is en dat de gesprekken die we tot nu toe hebben gevoerd over het witwassen van geld en ook de fysieke afgifte van geld aan die informant allemaal op video en audio tape staan. " Anything you say, can and will be used against you in a court of law " , galmde nog na in m'n hoofd terwijl ik de agent vertel dat ik nu toch wel graag een advocaat zou willen spreken.

Als ik tot nu toe de indruk wek dat ik dit alles misschien ietwat koeltjes onderga en alsof dit voor mij gebruikelijke kost is, dan wil ik dat toch graag even toelichten. Ik ben zelf ook verbaasd over mijn (state of mind) geestesgesteldheid tijdens dit gebeuren. Ik ben namelijk niet zo'n ijskonijn. Terugkijkend kan ik zeggen dat het voelde alsof ik in een soort roes verkeerde. In tegenstelling tot alle spanning die er heerste was ik zelf heel kalm, misschien ook nog wel gevoed uit een soort naïef ongelooft. " dit gebeurt toch niet echt, waar staan de camera's, waar is Ralph Inbar? " Gevoelsmatig onderging ik mijn arrestatie heel intens. Ik kan de blikken van de agenten nu nog voor me halen, net als het knellende gevoel van de handboeien, de drukkende warmte, het glimmen van de wapens in de holsters van de agenten en de blijde blik van de herdershond achter in een van de jeeps.

Er is waarschijnlijk besloten dat ik niet vuurwapengevaarlijk of agressief ben en alle ondersteunende agenten en hun voertuigen vertrekken richting F.B.I. hoofdkwartier. De "special agent in charge" en zijn partner hebben nog wat vragen voor me en zouden even later volgen. Tot nu toe vond ik dat alles zeer correct en professioneel

was afgehandeld. Die indruk loopt een beetje een deuk op als ook wij richting hoofdkwartier willen vertrekken. Een van de agenten start de auto, rijdt weg om vervolgens circa vierhonderd meter verder hortend en stotend midden op een kruispunt tot stilstand te komen. Benzine op. Mijn aanbod om te helpen duwen word beleefd maar resoluut van de hand gewezen.

Nadat een opgeroepen collega de auto had voorzien van benzine konden we vertrekken. Bijna aangekomen bij het F.B.I. gebouw vraagt een van de agenten nog lacherig om dit incident niet te vermelden als ik ooit mijn memoires zou schrijven. Twee uur later ben ik klaar om overgebracht te worden naar de federale gevangenis. Daar aangekomen worden er weer diverse foto's en vingerafdrukken genomen. Ik word voorzien van een onderbroek, een wit t-shirt, een paar witte sokken, een groene overall en een paar plastic bruine slippers. Omdat ik geen Amerikaans adres heb waar mijn eigen kleding naar toe gestuurd kan worden worden die aan een goed doel geschonken. Ook krijg ik een paar lakens en een ruwe bruine deken. Om half twee s' nachts word ik een cel ingelaten waar op het onderste bed van een stapelbed al iemand ligt te snurken. Op de tast maak ik m'n bed op en eenmaal erin voel ik pas hoe ontzettend moe ik ben. Mijn laatste gedachten zijn bij m'n vriendin en moeder voordat ik als een blok in slaap val.